

verhaal 58

14 jaar en in tranen

Het is juli 1953, als broer Jan emigreert naar Canada. Hij is nog in militaire dienst, maar het is toegestaan om tussentijds te vertrekken.

Het afscheid nadert en mijn zussen pakken de koffer voor hem in.

Dan komt de laatste zondag en dan zal Jan eerst nog belijdenis doen in onze nieuwe kerk. De dienst is op zondagavond en ik zit met een paar maten op de galerij; 14 jaar... dan wil je niet meer bij heit en mem in de familie bank zitten.

Ds.Hempel van Opeinde (Sm.) is de voorganger en dan is het belijdenis doen in het laatste gedeelte van de dienst, daarna zingen en gebed.

En dan komt het. De dominee bid zo mooi over Jan, die weggaat en over al die emigranten die al vertrokken zijn uit onze gemeente en, zo was de toen heersende mening, ze kwamen nooit weer terug.

Oei, ik krijg tranen in de ogen en dat moeten mijn kameraden niet zien. Een oplossing: ik ga mijn hoofd op de boekenplank leggen, zo onverschillig mogelijk, met de handen voor het gezicht, zo kan ik mooi de tranen wegpoetsen.

Vlak voor zijn vertrek komt oud oom Rinze de Vries afscheid nemen. Jan jongen, wij zien elkaar hier beneden niet weer, het ga je goed en ga met God.

Mem, de zakdoek voor de ogen en heit slikt ook.

2 Jaar later is Jan weer terug. Heeft via via contact gekregen met een meisje uit Bedum. De brieven vliegen heen en weer de oceaan over. Maar papier is papier. Nu kunnen ze elkaar aanraken en aanvoelen en het klikt.

Jan weer terug en Mona volgt hem een half jaar later.

In 1957 trouwen ze, krijgen 5 kinderen en nu zitten ze mooi in een nieuw appartement, 63 jaar gelukkig getrouwd en alle kinderen in om hen heen wonend.

Ids Groenewoud, Eastermar